

WÄSTFELT, S

**Minnesruna öfver svenske medborgaren
i nord-amerikanska fristaternas tjenst
majoren Karl Blomberg : underlöjtnant vid
Gotlands nat.-beväring/ tecknad af K-, hans
vapenkamrat**

Stockholm : Eklund
1869

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Biogr.
Sw.
(Br)
a

MINNESRUNA

ÖFVER

SVENSKE MEDBORGAREN

I

NORD-AMERIKANSKA FRISTATERNAS TJENST

MAJOREN

KARL BLOMBERG

UNDERLÖJTNANT VID GOTLANDS NAT.-BEVÄRING.

TECKNAD

AF

K—,

HANS VAPENKAMRAT.

WÄSTFELDT, SKOGLAR.

Ej köpta själar finna rum
kring Sverges blåa lejon-fana.

J. G. Carlén.

STOCKHOLM,
P. B. EKLUNDS FÖRLAG.

Förf: Skoglar Westfeldt.

MINNESOTA

WISCONSIN

ILLINOIS

MICHIGAN

KARL BLOMBERG

ALABAMA

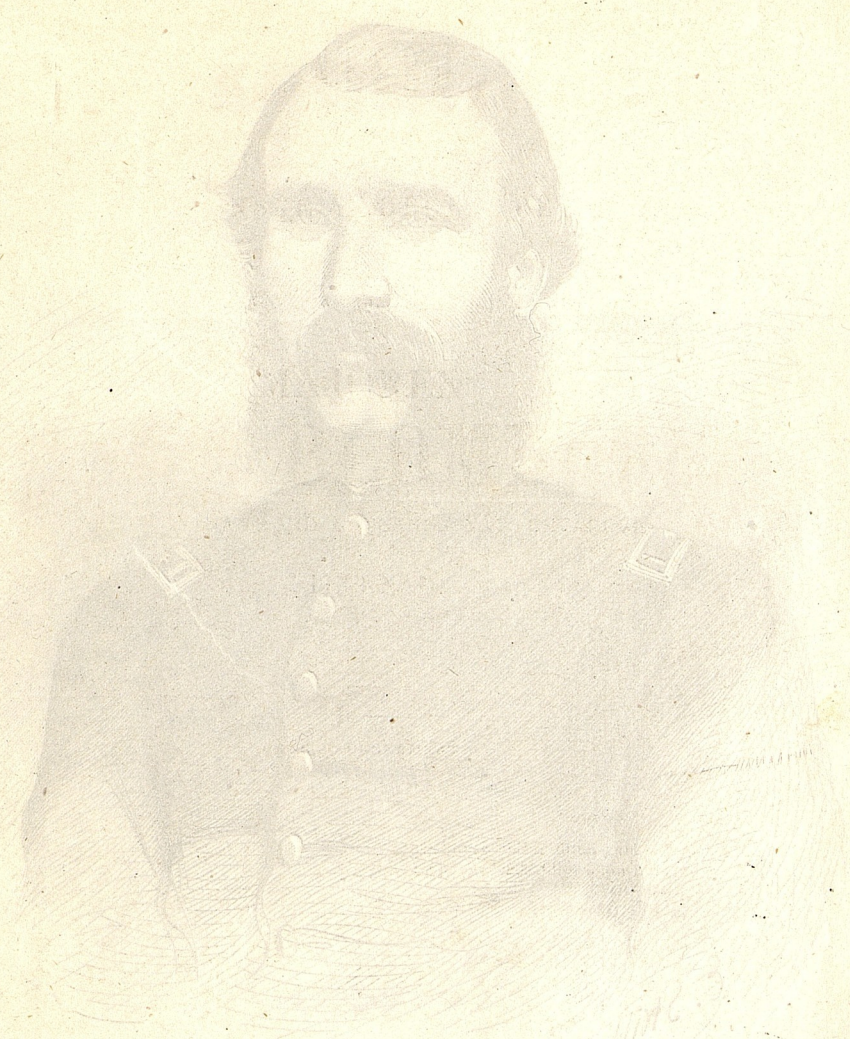
K-

MISSISSIPPI

Kungl. biblioteket

0 0000 000107243

Biogr.
Sw.
(Br)
o

MINNESRUNA

ÖFVER

SVENSKE MEDBORGÄREN

I

NORD-AMERIKANSKA FRISTATERNAS TJENST

MAJOREN

KARL BLOMBERG

UNDERLÖJTNANT VID GOTLANDS NAT.-BEVÄRING.

TECKNAD

AF

K—,

HANS VÄPENKAMRAT.

WÄSTFELDT, SKOGLAR.

Ej köpta själar finna rum
kring Sverges blåa lejon-fana.
J. G. Carlén.

STOCKHOLM
P. B. EKLUNDS FÖRLAG.

MINNESOTA

STATE OF MINNESOTA

NORD AMERICANSKA PÅRÄTTNINGEN

M. ALONSO

FRANZOSISCHEN VERLAGS ANSTALT

LEIPZIG

1869

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS A. L. NORMAN,
1869.

Förord.

När, den 13 sistlidne Januari, plötsligen, efter en kort sjukdom och midt under freden, den man afled, som så många gång med oförskräckt mod på slagfältet sett döden och faran i ansigtet, då kände hvar och en, som lärt känna honom, Karl Blomberg, att det i många hänseenden var en *stor förlust*, denna oförmodade bortgång.

Den under fyra års blodiga fälttåg danade krigarens död var en förlust för svenska armén och specielt för den officerscorps, Gotlands National-Beväring, som hade äran att räkna honom bland sina medlemmar; det var en förlust för gemenskapen af denna corps, som i honom lärt sig akta, älska och värdera förmannen, och det var slutligen en förlust för den talrika kretsen af hans sörjande vänner och anförvandter.

Uti »Ny Illustrerad Tidning» har nyligen Blombergs porträtt varit synligt. Som detta porträtt ansetts likt och väl träffadt, hafva vi trott oss efterkomma en allmän önskan, hvartill för öfrigt icke saknats uppmaning, då vi härmed ytterligare sprida detta porträtt, jemte en kort lefnadsteck-

ning, i hvilken förekomma flera bref af Blom-
bergs egen hand, skrifna från krigsteatern.

Det särdeles lågt satta priset, 25 öre, bör rätt-
färdiga det hopp man vågar hysa om en större
afsättning.

Stockholm i April 1869.

KARL BLOMBERG,

Underlöjtnant vid Gotlands Nat.-Bev., Major i Stat. Newyorks
tjänst af Nord-Amerikanska armén.

“Der slog så varmt ett hjerta
Uti hans svenska barm!”

I.

Karl Olof Oskar Blomberg föddes uti Wisby den 9 Juli 1833. Fadren, snickarmästare och ålderman, ärfde efter sin far en gammal firma, der son efter fader, i öfver 200 år, varit innehafvare af samma yrke, hus och verkstad. Modren var en miss Chemtess från London, enka efter en svensk sjökaptan Wiberg, då hon trädde i nytt gifte med snickare-ålderman Blomberg.

Karl Blomberg studerade vid och genomgick större delen af klasserna, på praktiska linien, af Wisby elementarläroverk, tills han vid 15 års ålder, af ekonomiska skäl och mot sin böjelse, nödgades upphöra med studierna. Han biträdde efter denna tid sin halfbror, Wiberg, som vid ålderman Blombergs död öfvertagit firman, på verkstaden. *Arbetet* har ock sin ära, hvars värde allt mer börjar erkännas: tidsandans ström går i denna riktning och de falska begreppen börja skämmas att högt uttala sig. — Blomberg tog, med rask och inom kort konsterefarens hand, sin rika anpart af denna ära. Han

afflade både gesäll- och mästareprof och vann snart anseende såsom en af de skickligaste skulptörer uti sin födelsestad. Då emedlertid alla ynglingar vid 18 års ålder på Gotland skola ingå uti nationalförsvaret och Blomberg uti dåvarande artilleri-befälhafvaren derstädes vunnit en faderlig vän och gynnare, ingick han redan vid 17 års ålder, i Februari 1851, såsom konstapel vid artilleriet och tog underofficers-examen påföljande år. Han tjänstgjorde sedermera dels vid artilleriet och dels vid Wisby infanterikompani, der han stod såsom fanjunkare vid Amerikanska krigets utbrott. Den militäriska böjelsen hade under dessa år alltmera utbildadt sig hos Blomberg samt äfven yttrat sig uti hans lifliga önskan att få genomgå Linie-Officers-läroverket uti Wisby för vinnande af officersbefordran, hvilket dock icke kunde bifallas den *oexaminerade* ynglingen. Med ihärdighet och liflig åtrå omfattade nu Blomberg tillfället att söka komma uti Amerikansk tjänst, för att der få tillfälle utveckla sina militära anlag, anande att der det gäller krigarepraktikens lif och död på slagfältet, der står det uti den energiska viljans och duglighetens makt, att höja sig öfver mer och mindre befogade fredsskrankor. Härtill kom ännu en dragningskraft, kanske lika mäktig: en af modern ärfd sympati för ett ädelt folks frihetskamp, på hvars jord han, genom denna högt älskade moder, egde anförvandter. Hösten 1861 hade Blomberg lyckats bereda sig medel för resan till Amerika, den han genast efter den 26 Oktober samma år erhållen permission anträdde, och redan den 21 derpå följande November stod han inmönstrad såsom simpel soldat i det "1:a Newyork lätta Artilleri-Regementet". Vi vilja nu låta en ordagrann afskrift af hans tour-, enciennitets- och tjänsteförteckning tala:

"Bevistade belägringen af *Yorktown*, samt *sex* olika *skärmytslingar* derstädes under April—Maj 1862; belägringen af *Richmond* samt *sju* *skärmytslingar* derunder

Maj—Juni; slagen vid *Gains Hill* den 27 Juni, *Savage station* den 28 Juni, *White vok Swamp* den 29 Juni, *Chails City crous road* den 30 Juni, *Malvern Hill* den 1 Juli, erhöill derstädes blessyr genom ett sabelhugg öfver venstra handen, *Antielm* den 17 September, *Potomac* den 19—20 September, belägringen af *Fredrichsburg* Nov.—December, slaget vid *Rappahannock* den 11—12 December samt vid *Fredrichsburg* den 13 December 1862. Erhöill uti detta sistnämnda slag blessyr uti venstra benpipan af en jägarkula och utnämndes till korporal samma dag.

Härmed slutar förra afdelningen af Blombergs deltagande uti kriget såsom simpel soldat. Han hade på den korta tiden, från hans anställande uti Amerikanska armén den 21 November 1861 till den 13 December 1862, bevistat 3:ne belägringar, 13 skärmytslingar samt 9 stora och blodiga slag, deraf en del räckt uti 2:ne dagar, samt 2:ne gånger blifvit sårad. Han hade härunder blifvit känd, älskad, aktad och värderad ej mindre för sin lugna orubbliga tapperhet, duglighet och nit, utan öck för sin redbarhet och sanna gentlemanna-väsande.

II.

Svårt sårad den 13 December vid Fredrichsburg, afördes han jemte svårare blesserade till militärhospitalet Mout Pleasant uti Washington, der han endast hade sin egen fasta viljas beslut, i förening med sin kropps sunda vätskor, att tacka för att ej hans ben, efter läkarens dom, blef amputeradt.

Då emedlertid halfva eller främre delen af benpipan (kulan stadnade uti benmärgs-kanalen) var krossad, gick hans tillfrisknande långsamt, så att han först den 20 April 1864 kunde åter ingå uti tjenstgöring vid 16:de r:tet svåra artilleri af Staten Newyork volunt.

Vi återgå nu till tjänsteförteckningen:

“Befordrad till *underlöjtnant* den 23 Maj 1864, med rang från återinträdesdagen uti tjänstgöring; kommenderad till fästningen *Margruder*, Virginia, den 10 Juni samma år; kommenderad till tjänstgöring vid *Topografiska Corpsen* den 25 Juli; kommenderad uti åtskilliga försvarsanstalter mot *Morbys* och *Morques Guerillas*, samt bevistande åtskilliga skärmytslingar emot desamma: den 21, 25 Nov., 4, 7 och 10 Dec., allt 1864, samt 25, 28 Januari 1865; kommenderad såsom *kommendant på Jamotowa-Island* den 12 Februari s. å., utstod derstädes 3:ne dagars belägring, från den 16—19 Februari, med en garnison af 50 man, mot *Morbys* guerillas 800 man stark, erhöll då förstärkning af 1 kompani och 1 squadron, samt 4 kanonbåtar, den 20 Febr.; befordrad till *premierlöjtnant* den 11 Febr. (1865); kommenderad som *kommendant* på arrestant-fästningen *City Point* den 15 Maj; kommenderad såsom *District Provost Marshall* uti Charlotte County, Virginia, den 15 juni; kommenderad såsom *quarttermästare och kommissarie* uti samma County den 26 Juni; kommenderad såsom tjänstgörande uti fästningen *Worth Washington* den 20 Juli; kommenderad till *Harts ön*, Newyorks hamn, den 20 Augusti, samt tog afsked ur Amerikansk tjänst den 28 Augusti, allt 1865. Ut-nämnd till *underlöjtnant* uti *Svenska armén* den 29 Januari 1866; utnämnd till *major* uti *Amerikanska armén* den 11 Augusti 1866; utnämnd till *underlöjtnant* vid *Gotlands National-beväring* den 4 Sept. s. år“.

Han afled i Wisby den 13 Januari 1869.

Om förra afdelningen af Blombergs deltagande uti Amerikanska kriget är en fortgående serie af slagutgångar och strider, hvaruti han haft tillfälle att framstå och göra sig bemärkt, så ådagalägger sednare afdelningen, från hans ingående uti ny tjänstgöring efter tillfrisknandet å

hospitalet, på det tydligaste sätt, huru han genom sin utmärkta hållning lyckats tillvinna sig ett för en fremling mer än vanligt anseende och förtroende. Derom vittna trenne tätt på hvarandra följande befordringar inom officersgraden, deraf den ena, efter krigets slut, till major vid de trupper, der han haft sin hedrande verksamhet samt gjort sig så aktad och älskad; hans erhållande af eget sjelfständigt befäl, något ganska ovanligt, då de fleste officerare, hvilka såsom fremlingar vinna anställning uti utländsk tjenst, vanligen placeras i staterna; förtroendet att två serskilda gånger, och det å serdeles brydsamma positioner, blifva kommenderad såsom kommandant; hans kommendering mot de lika djerfva och blodtörstiga som för armén besvärliga guerillas, jemte flere andra förtroende-uppdrag; och derom vittna, slutligen på det varmaste och värtaligaste de betyg, som vi här nedan meddela:

“Härmed intygas att KARL BLOMBERG af Kongl. Svenska Armén, 27:de Infanteri Reg:te Gotlands Nationalbeväring, Wisby Bataljon, nu fullgör tjenst och innehar anställning som Premier-Löjtnant vid Batteriet “D“ 16:de Newyorks svåra Artilleri-Regemente, efter att hafva blifvit inmönstrad som Sekund-Löjtnant uti Förenta Stater-nas Krigs-Armé den 7 Juni 1864 och befordrad, för utmärkt uppförande, hållning såsom gentleman och militärisk skicklighet, af hans öfverste J. J. Morrisson hvilken sålunda uttryckt sitt förtroende för honom.

Karl Blomberg har städse gifvit anledning till tillfredsställelse åt sina kommenderade officerare och är allmänt erkänd såsom värdig officer och pålitlig man.

Julius C. Hicks,

Major, kommand. 3:dje Bataljonen af Newyorks svåra Artilleriregemente,

Jag försäkrar härmed att ofvanstående betyg är riktigt och jag gör mig ett nöje att tillägga, det Löjtnant Blomberg uti punktlighet och verksamhet öfverträffar hvarje under mitt befäl stående officer.

Gifvet uti fästningen "Margruder" V:a den 1 Januari 1865.

J. J. Morrisson,

Öfverste, kommand. 16:de Newyork svåra
Artilleri-Regemente."

"Redutten N:o 5, fästningen Margruder V:a 6 Jan. 1865.

Öfverste J. J. Morrisson!

Öfverste!

Som vi blifvit underrättade det Löjtnant Karl Blomberg af vårt kompani har erhållit sin befordran såsom Premier-Löjtnant, och troende det han möjligtvis kommer att blifva beordrad till tjenstgöring på ett annat kompani, få vi undertecknade, under-officerare och soldater, bedja vördsammast vår högt aktade Öfverste, att få framlägga vår uppriktiga petition, det öfversten ville tillåta Löjtnant Karl Blomberg att få förblifva hos oss, ifall tjensten och Regementets intresse tillåta Eder att bevisa oss denna ynnest.

Vi vilja ödmjukast intyga: att under de åtta månader, som vi haft den äran att se Löjtnant Blomberg ibland oss, vi känt honom som en officer, hvars hvarje tanke och sträfvande, näst till hans pligter såsom officer, varit hans mäns välfärd.

Han har lärt oss att vörda, ära och älska sig, och det skulle blifva oss den djupaste sorg att nu skiljas från honom.

Om vi såsom ett kompani förtjenar beviljandet af denna vår anhållan, så tro oss, Öfverste, att vi evigt och tacksamt skola minnas det.

Såsom goda soldater måste vi dock afbida Edert beslut.

Vi hafva äran att vara, Öfverste, edra mest vördnadsfulle och lydige tjenare.“

(64 underskrifter.)

“Högqvarteret 16 N.-Y. sv. Art. Harts ön, Newyork, Aug. 28. 1865.

Löjtnant Karl Blomberg!

Min Herre!

Som Regementets Officerare nu stå nära att åtskiljas och ej längre få sammanvara uti det sociala umgänge, i hvilket vi så endrägtigt deltagit under de sista aderton månaderna, och som vågorna af den breda Atlanten snart skola svalla emellan mig och en man, hvilken jag haft den äran att kalla vän, så begagnar jag detta tillfälle att uttryckligen erkänna Edert uppförande såsom Officer och gentleman alltsedan Eder förening med det 16:de N.-Y. svåra Art.-Reg., och upprigtigt tackar jag Eder för Edert städade uppförande, Eder allvarliga medverkan och trägna uppmärksamhet för de många magtpåliggande tjenester, som jag har kallat Er att utföra.

Med förhoppning att Eder framtida bana måtte blifva lyckosam, önskar jag Eder en säker, hastig och angenäm resa till ett lyckligt hem.

Jag förblifver evigt Eder trofaste

J. J. MORRISON,

Brig-General.

F. d. Kommand. 16 N.-Y. sv. Art.-Reg.“

“Major Karl Blomberg!”

Innesluten öfverlemnas härmed Majors fullmakt vid New-York stats Volontairer. Det är mig ett stort nöje att vara i tillfälle, att erkänna de kostbara och verk samma tjenester verkställda af Er icke allenast till staten New-York utan äfven till hela landet.

Jag högaktar de motiver, som ingaf Er att lemna Ert fädernesland för att gå att understödja ett land, som man bestrida dess förening, redlighet, förnämsta rätt och menskliga frihet. Ni tjenade tappert och hedrande genom hela perioden af kriget, och ni kan glädjas med oss uti det slutliga fullbordandet af de principer, för hvilka vi fäktade tillsammans. Emottag mina hjertliga önsknningar för Eder framtida välgång och lycka.

Eder upprigtige

R. E. Tonton.“

Man vet icke här, hvilket man skall skänka sin största aktning och beundran: förmannens och brigadgeneralens erkännande af hans utmärkta egenskaper, eller det rörande vittnesbördet af hans soldaters oskrymtade kärlek och tillgifvenhet.

Må det slutligen tillåtas oss att anföra några vittnesbörd, spridda drag ur Blombergs krigarlif:

Se här den *mundliga* berättelsen om erhållandet af den första blesyren:

“Jag stod som “simpel“ vid 1:sta Newyork Art. Vol. Reg. som tillhörde Potomac-armén, under M'Clellans befäl. Vi hade fäktat fyra dagar å rad, nemligen 27, 28, 29 och 30 Juni och voro den 1 Juli (1862) uti ny affär vid Malvern Hill. Vårt batteri spelade “dubbelt skarpt“

med kartescher, och redan hade de bortsopat tvenne infanteri-linier, som sökt storma. Då kommer, blixtnabbt, en squadron ryttare. På pistolhåll erhålla de vår med möda medhonna laddade salva, som insvepte synkretsen uti en ogenomtränglig rök, och hvarken jag eller någon annan märkte att ett fåtal ryttare, 10—12 man, lefvande hunnit batteriet, förr än sablarna hveno öfver våra hufvuden. En fiendtlig officer stod i högsta hugg att hugga mig i hufvudet, hvarför jag endast hann parera med venstra handen, som blef genomskuren intill benet, men på samma gång knep jag fast om klingan och ryckte honom med högra armen ned af hästen; ett brottande följde, innan jag förmådde afväpna min fånge, och — der på väggen hänger min trofé.“

Ett annat drag, lika hedrande för hans hjerta, som så många andra för hans mod, må det äfven efter hans ord, tillåtas oss att anföra:

“Jag hade order att med en ridande patrull dels recognoscera det af rebellerna innehafda Richmond och dels anställa visitation å ett, en engelsk mil utanför staden beläget värdshus, hvars värd, fienden tillgifven, mistänktes tjena den som spion. Såsom straff och androm till varnagel skulle huset plundras. En förrymd neger, anländ nyss innan vi satte oss i marsch, berättade att värdshusvärden nedgrävt hela sin förmögenhet, 8,000 dollars, uti källaren. Jublet häröfver blef stort, men jag tyckte det var synd om den arme satan: han var ju en sydstatsman och fullgjorde ju sin pligt, då han tjenade sitt land och sina bröder! Jag skulle först vid återfärden företaga visitation af värdshuset, som jag då skulle öfverrumpla, efter att förut hafva passerat det förbi på en omväg. Jag red försänkt i djupa funderingar huru jag skulle kunna rädda skatten åt sin egare, då slumpen eller försynen kom mig till hjälp under form af en vandrande käring. Min plan var i samma ögonblick färdig, och låtsande att mitt koppel kommit i olag, saktade jag

af till skridt, men lät truppen fortsätta sin marschtakt. Kommen midt för gumman, tillsäger jag henne att gå till värdshuset och säga till värden att gräva upp hvad han gömt under källargolfvet. En kort stund derefter var jag vid värdshuset och inom några få ögonblick källaren uppfylld af mina ryttare, som der anställa undersökning med hacka och spade värre än farmers i ett potatisland. Värdens lugna hållning och tacksamma blickar gjorde mig trygg för utgången: huset blef spolieradt, plundradt, men den klingande förmögenheten var räddad. Några dagar derefter kommer mannen till lägret, begärande ett samtal. Under tårar och den liffigaste rörelse omfamnar han mina knän och vill truga mig att mottaga 4,000 dollars. Jag afslog — nöjet att hafva räddat en stor familj, uti ett utplundradt land, från hungersnöd borde ej få oskäras med en belöning af guld.“

Följande utdrag af Blombergs första bref efter hans sårande vid Fredrichsburg, oss välvilligt meddeladt, må vi ock anföra:

“Maut Pleasant Hospital, Washington, den 27 Febr. 1863.

— — — — —

Jag skref, ofvan, att jag haft ett litet missöde.*) Uti slaget vid Fredrichsburg den 13 December blef jag bleserad uti mitt venstra ben, omkring 8 tum öfver fotleden, på framsidan. Hade kulan kommit hårdare, hade jag förlorat mitt ben, men Gud var nådig emot mig, så jag är snart fullkomligt återställd. Jag skall berätta litet derom: Sedan vi legat någon tid utanför förutnämnde stad (Fredrichsburg), hvilken var uti rebellernas hand (staden ligger tätt vid en flod, der fienden låg på samma

*) Detta “lilla missöde“ kostade honom dock öfver ett års läkarevård — men här, som öfverallt uti dessa bref, spårar man den ömmaste och finkänsligaste omtanke och kärlek till mor och syskon.

sida om floden som staden och vi på motsatta stranden), började densamma uppföra starka förskansningar och batterier på en höjd en half (engelsk) mil *bakom* staden. Sedan vi legat i tre veckors blockad, bröto vi upp (artilleriet) på e. m. den 10 December för att, sedan det blef mörkt, från flodkanten börja bombardementet. Vi sjelfva drogo kanonerna för att undvika bullret af hästramp och icke blifva upptäckta. Våra pionierer skulle lägga bryggor öfver Rappahannock (flodens namn), under det vi skulle beskjuta fienden. Natten var kall, så att vi hade svårt att uthärda den utan våra bivuakeldar, och om morgonen var marken betäckt med 3 tums snö. I första gryningen begynte 121 kanoner att spela. Vi sköto först på de ställen, der vi trodde att fienderna voro förstickna; men när våra pionierer fått bryggan till tre fjerdelar färdig, utan att serdeles blifvit oroade, erhöilo de med ens ett kulregn så att de stöpo till höger och venster, och nu sågo vi att rebellerna kastat sig in uti husen och derifrån nedsköto våra soldater. Nu fingo vi order att skjuta på husen, som splittrades till ruiner, och inom en timme var staden på 5 à 6 ställen i brand. Vi fingo ej någon brygga färdig förr än mot aftonen, ty våra soldater, som arbetade derpå, blefvo oupphörligen nedskjutna, oaktadt vår starka eld; men så snart den var nära färdig, störtade vårt folk öfver, en del i båtar, samt togo 50 rebell-skarpskyttar till fånga i husen. Artilleriet upphörde med elden dessförinnan, och jag var bland de första som rusade öfver bryggan. Jag var inne uti ett hus och tog, såsom ett minne, ett par småsaker af ringa värde. Sednare gick jag och några andra af vårt batteri öfver och togo några höns, pannor och mjöl, hvarefter vi, vid våra nu tända eldar, hela natten gräddade pannkakor och brynte höns, uthungrade som vi voro som vargar. När vi behöfde något, var det tillåtet gå öfver till staden och taga. Tobak *fiskade* vi rikligen ur floden, dit rebellerna kastat den, och det var den bästa fångsten

efter tre veckors fastande derefter. Andra dagen, den 12 December, gingo alla trupperna öfver floden, och den utrymda staden gafs till plundring. Fina möbler kastades ut och tjenade oss till bränsle. I husen stodo packade kistor, som ej hunnit medtagas af de flydda innevävarne; de brötos upp och allt togs, som var af något värde: till och med dyrbara pianos brändes upp. Många soldater funno dyrbarheter utaf värde. Jag ville ej deltaga uti detta röfvande, utan tog blott de tvenne förutnämnda småsakerna. Min vän F. erhöll dyrbarheter till flere tusen riksdalers värde, men han är italienare och gammal krigsbuss sedan Krim och Garibaldi's krigståg. Sedan vi denna natt värmt oss vid eldar utaf mahogny och jakaranda (den tredje natten utan hvila), började vi andra dagen, den 13 December, att anfälla fienden uti sina förutnämnda förskansningar. Men vi kunde för terrängens svårighet icke bruka mycket artilleri, utan infanteriet fick spela hufvudrolen, men blef tillbakadrifvet med hällregn af kulor. Vårt batteri fick order att gå tätt under rebellernas förskansningar; vi höllo ut så länge vi kunde under 3 timmars tid, öfverösta af kulregn, förlorade mycket folk, men det var omöjligt tysta fiendens eld. Kl. 3 e. m., just som jag rigtat kanonen och skulle stiga ett steg tillbaka åt venster och därför klef ut med detta ben, kände jag deri en obetydlig stickning; jag strök med handen öfver benet, men fick den då full af blod. Jag drog af stöfveln, tog ut kulan och förband mig med min halsduk och gick halfvägs, sjelf, till hospitalet inne i staden, men då svartnade det för ögonen och jag måste låta bära mig.

Som fienden nu i sin tur besköt staden, blefvo alla vi sårade utburna och laggda på öppna fältet på andra sidan floden. En natt var det bitande kallt, en annan regnade det; det var svårt, ty jag hade förlorat min kappa. Fjerde dagen blefvo vi skickade med jernbanan till Aqvea-krick och derifrån med ångbåt till Washing-

ton, dit vi anlände på hospitalet den 20 December. Jag har mycket godt här; nästan treffigt, och Washingtons unga damer komma hit och prata bort den långa tiden med oss samt traktera oss med äpplen och andra rariteter. Doktorn är mycket god emot mig och är som en vän — — — — —“

Vidare:

“*Redutten N:o 6 Fort Margruder, Virginia, d. 13 Juni 1865.*

— — — — —
Jag var kvar på hospitalet i 1 år och 3 månader. Jag låg 5 månader uti sängen utan att kunna gå upp; 5 månader gick jag på kryckor, 2 månader med en krycka och en käpp; efter derpå följande 3:ne månader hade jag erhållit min styrka nästan fullkomligt och hoppas nu med hvarje dag bli allt starkare. Endast genom min försigtighet frälste jag mig sjelf från förlusten af mitt ben.

— — — — —
Jag ligger nu för närvarande uti en fästning vid Williamsburg, Virginia. Vi hafva våra vedetter mellan Jams- och York-floderna. Jag var här för 2 år och en månad sedan, men då var det så kulorna hveno omkring en syndare. Här är mycket behagligt, min kapten är en älskvärd man och som en broder till mig. Vi veta ej huru länge vi skola ligga här. Troligen kommer det snart till strid och slag.

Utan tvifvel hör ni om kriget här, huru de äro rasande att slåss. Vi förlorade på 14 dagar icke mindre än 80,000 man — det är ej småsaker! Vi ha en general vid namn *Grant*. Han är ganska stygg mot rebellerna.“

III.

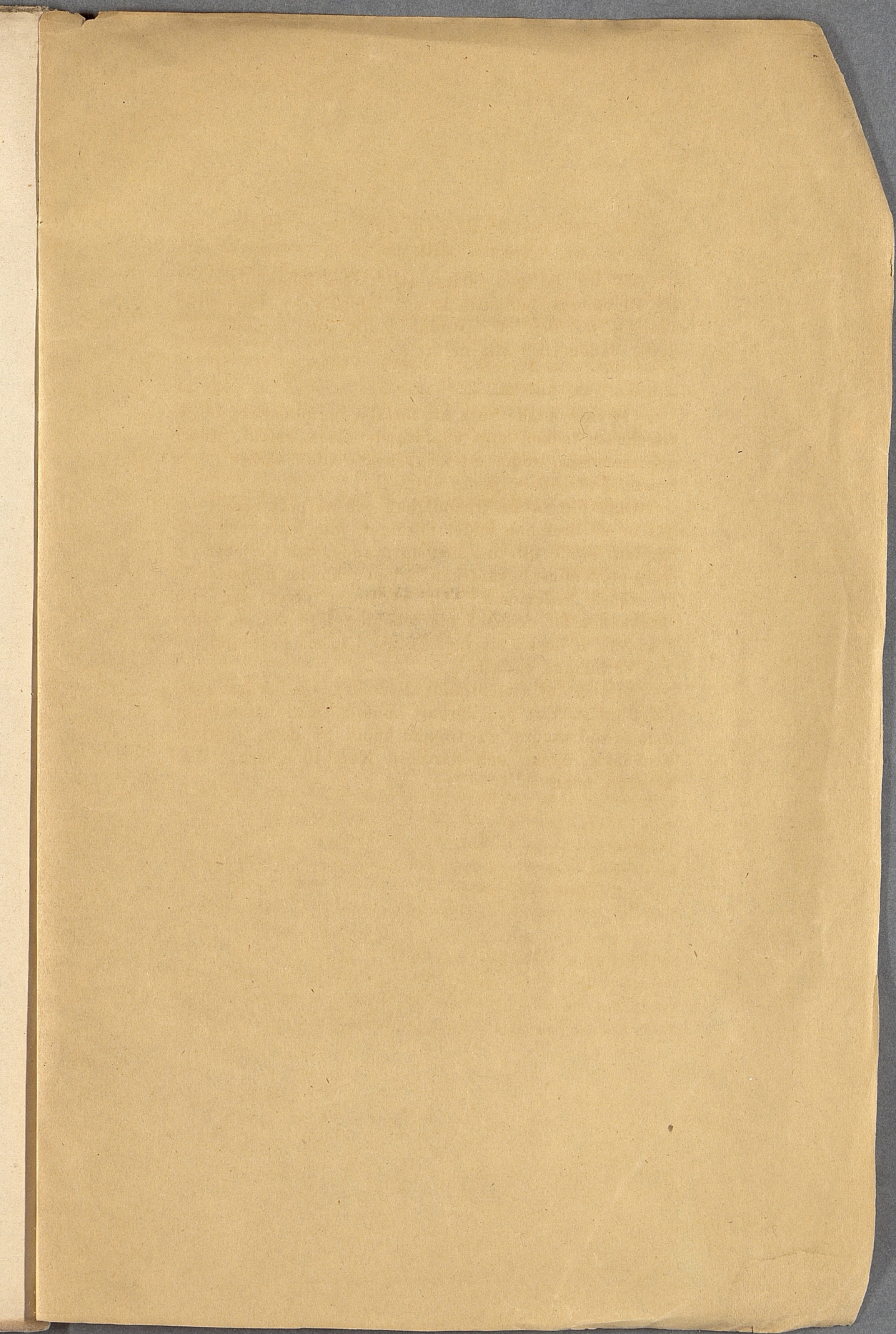
Må det slutligen tillåtas att anföra följande slutord uti Blombergs lefnadsteckning, införd i Ny Illustrerad Tidning för den 20 sistlidne Mars, instämmande vi i detta omdöme till alla delar:

— — — — —
"Mycket kunde vara att förtälja om Blomberg för att ytterligare teckna hans uppförande såsom soldat, officer och människa, under ett krig, hvares vilda scener ofta i honom hade ett sörjande vittne....

Glad förtröstan, frimodighet och anspråkslöshet andas ur de bref, han under fälttåget, från lägret och sjukbädden, sände till sina hemmavarande, och de, som egt hans personliga bekantskap, funno i honom mönstret för en svensk hedersman. Och sådan är äfven den bild, våra källor för denna korta teckning låtit oss se, sådan ock den, vi önska att våra läsare här må ha funnit."

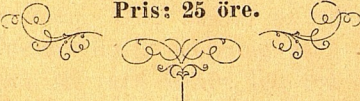
Vi tillägga endast:

Vi tvifva ej att Gotlands allmänhet, som bevarar originalet uti så kärt och dyrbart minne, skall hafva funnit denna bild utgöra en trogen kopia af detta original: den enkle, öppne och flärdlöse Karl Blomberg...Frid åt detta minne!

Pris: 25 öre.

www.books2ebooks.eu